

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. Бургас, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИВАН Г. ДЕЧЕВ

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разглежда докладваното от ИВАН Г. ДЕЧЕВ Търговско дело №
20232100900088 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Събирателно дружество „Робиниенвелт“ ОХГ (Robinienwelt OHG), учредено съгласно законодателството на Федерална Република Германия, регистрирано под номер HRA10674 в Търговския регистър, със седалище и адрес на управление ул. „Дресднер“ № 172, Хаус В, 01705, Фрайтал, Федерална Република Германия, представлявано от Александър Буркхардт и от Рудолф Торстен - изпълнители директори и съдружници, със съдебен адрес гр. София, бул. „Никола Й. Вапцаров“ № 55, офис парк „Експо 2000“, сграда „Фаза 4“, ет.1 - адвокатско дружество Волф Тайс, против “БУЛХОЛЗ“ ЕООД, ЕИК 204272722, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Вардар“ № 26а, представлявано от управителя Рузанна Вардумян, със съдебен адрес гр. Бургас, Южна промишлена зона, бул. „Генерал Владимир Вазов“ № 3, ет.3, офис ляв.

Предявени са обективно евентуално съединени осъдителни иски за парични вземания, основани на развален договор за международна продажба на стоки – дървен материал съгласно потвърждение на поръчка № ОЗ/RW/ от 04.08.2022г.: 1 . 98 329.35 лева - левовата равностойност на платени от ищеца по договора 50275 евро; 2. 3373.62 лева - законна лихва за забава върху сумата от 98 329.35 лв. за периода от 15.11.2022г. до предявяването на иска; 3 . законната лихва за забава върху главницата от 98 329.35 лева от датата на предявяването на иска на 08.03.2003г. до окончателното ѝ плащане.

В преклузивния срок по чл.367, ал.1 от ГПК ответникът представя писмен отговор, с който оспорва иска. Ответникът прави възражение за прихващане с насрещно парично

вземане в размер на 67 985 евро, което предявява на следните две евентуално съединени основания: 1. неплатени цени съгласно издадени по договора фактури с № 270000000001/20.04.2022г., № 270000000003/01.08.2022г., № 270000000004/01.08.2022г., № 270000000005/10.02.2023г. и № 748/08.07.2022г.; 2. неоснователно обогатяване.

На основание чл.372 ГПК препис от отговора е връчен на ищеца с указанията по чл.372, ал.2 ГПК. В преклузивния срок по чл.372 ал.1 от ГПК ищецът представя допълнителна искова молба. Оспорва твърденията на ответника в писмения му отговор, както и направеното възражение за прихващане, като твърди изпълнение на така претендираните задължения.

В преклузивния срок по чл.373, ал.1 от ГПК ответникът представя допълнителен отговор, с който оспорва доводите на ищеца в допълнителната искова молба и уточнява твърденията си.

В съдебно заседание процесуалният представител на „Робиниенвелт“ ОХГ е направил уточнение на исковете. Заявил е, че първият иск е осъдителен иск по чл.81, т.2 от Виенската конвенция. Това е главният иск за връщане на платените суми по развален договор.

Вторият иск е по чл.79, ал.2 ЗЗД и той е за обезщетение за вреди. Този иск е предявен евентуално спрямо първия и е в случай, че се приеме от съда, че договорът не е развален. Ответникът се позовава на съдебна практика, според която искът за връщане на недължимо платеното по развален договор се разглежда и уважава по чл.79 ЗЗД. Този иск е за обезщетение вместо изпълнение и е евентуален спрямо първия иск.

Третият иск е евентуален спрямо втория и той е по чл.55, пр.3 от ЗЗД, т.е. за връщане на платената сума на отпаднало основание. Този иск ищецът е предявил предвид противоречивата съдебна практика за това дали се прилага Виенската конвенция или българския закон.

Заявено е, че и трите иска касаят едни и същи суми като размери за главница и за лихва.

В съдебно заседание процесуалният представител на ответника е заявил, че поддържа възражението си за прихващане така, както е формулирано в писмения отговор и е уточнил, че всички суми, предмет на прихващането, са в евро.

Бургаският окръжен съд, след като взе предвид исквата молба и изложените в нея доводи, становището на ответната страна, събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира следното:

Фактите са такива, каквито са изложени в исквата молба. Страните са били свързани в облигационна връзка по повод доставката на дървен материал. Договорът за доставката е сключен с разменени електронни писма. На 09.08.2022г. ответникът е изпратил до ищеца електронен файл, към който са прикачени Потвърждение за поръчка 03/RW от 04.08.2022г. с описани цени и количества на дървесината, която следва да бъде доставена. Изпратени са от ответника и фактура /аванс/ № 270000000003/01.08.2022г. за сумата от 22582.50 евро, която е 50% от цялата сума /цялата сума е 45165 евро/, както и фактура

/аванс/ № 2700000000004/01.08.2022г. за сумата от 27692.50 евро, която е 50% от цялата сума /цялата сума е 55385 евро/, като в тази фактура е записано, че вече са платени 10000 евро на 26.07.2022г. и остават за плащане 17692.50 евро. Сумата от 10000 евро е платен депозит по поръчката, за което няма спор между страните. С имейл от 16.08.2022г. представител на ищеца е изпратил до ответника прикачен файл с подписаната оферта, съдържащ последната страница на офертата. С размяната на тези електронни писма договорът между двете дружества за доставката на дървения материал се счита за сключен, тъй като техните волеизявления по този въпрос съвпадат. Впрочем и за това обстоятелство няма спор между страните. Изготвената по делото съдебно-техническа експертиза също е потвърдила, че между електронните адреси има разменена кореспонденция. Тя касае както процесното правоотношение, така и по-стари доставки.

Видно от приетата оферта, срокът за доставка на дървесината е до 20.08.2022г., +/- 10 дни. Като условие за плащане е записано, че 50% е авансовото плащане, в рамките на 2 дни след получаване на фактурата, без отстъпка, 50% след получаване на стоката, в рамките на 7 дни, без отстъпка.

Видно от представеното банково извлечение, сумите по издадените две фактури са били платени на ответника по банков път. На 25.07.2022г. са платени 10000 евро като авансово плащане, на 10.08.2022г. са платени 22582.50 евро по повод на проформа фактура № 2700000000003, а на 17.08.2022г. са платени 17692.50 евро по повод проформа фактура № 2700000000004. Изготвената съдебно-икономическа експертиза също е дала заключение, че от банковата сметка на ищеца са направени три плащания към ответника за 10000 евро на 25.07.2022г. с посочено основание "авансово плащане", за 22582.50 евро на 10.08.2022г. с посочено основание "проформа фактура № 2700000000003" и за 17692.50 евро на 17.08.2022г. с посочено основание "проформа фактура № 2700000000004". Така са платени общо 50275 евро, колкото се търсят и с предявения иск. Вещото лице изрично е посочило, че фактурите и извършените плащания са осчетоводени от страните по делото. Няма и спор, че посочените суми са платени авансово от ищеца на ответника.

Безспорно е също така, че дървеният материал не е доставен от ответника на ищеца. Той е трябвало да се достави до 30.08.2022г., когато изтича десетият ден от гратисния период. От следващия ден – 31.08.2022г. ответникът е изпаднал в забава. Това е наложило ищецът да изпрати до ответника електронно писмо на 12.10.2022г., с което му е заявил, че го поставя в забава и моли всички стоки да бъдат доставени до 26.10.2022г. Ответникът е предупреден, че договорът ще бъде развален, ако стоките не бъдат доставени. Ще се приемат само стоките, посочени в първата поръчка и образците, с които ищецът разполага, включително със спецификация за дължина на зъбите 15 мм. и от идентичен произход. Стоките обаче не са били доставени и в дадения допълнителен срок. С имейл от 02.11.2022г. представител на ищеца е заявил на ответника, че стоките не са доставени, освен това самият ответник в предходно писмо е написал, че не е в състояние да достави стоките, поради което ищецът е развалил договора за доставка /потвърждението за поръчка от 05.08.2022г. Поради това е изискано да бъде върнато направеното авансово плащане от 50275 евро до

14.11.2022г.

Тези факти сочат на търговско правоотношение между двете дружества, като ищецът е германско юридическо лице. Това дружество действа на територията на Германия, като дървеният материал е трябвало да се достави в чужбина. Съдът намира за правилно виждането на ищеца, че в случая се прилага Конвенцията на ООН относно договорите за международна продажба на стоки. В чл.1 от тази Конвенция изрично е записано, че тя се прилага за договори за продажба на стоки между страни, чиито места на дейност са в различни държави. Случаят е такъв, понеже мястото на дейност на ищеца е в Германия. В конкретната хипотеза ищецът е сключил договор с ответника за доставката на дървен материал, като е платил авансово 50% от цената по двете посочени проформа фактури. Плащането на половината цена е уговорено между страните, а другата половина трябва да се плати след извършване на доставките. Те не са извършени, за което не се и спори по делото. В тази връзка показанията на разпитаните свидетели не следва да се вземат предвид. Св.В., съпруг на управителката на ответното дружество говори за изпълнението на всички поръчки към ищеца и твърди, че всичко е било доставено, но запитан за конкретната доставка от август 2022г. е заявил, че не знае за нея и не я помни. Св.Л., служител във фирмата на първия свидетел също е заявил, че доставката е била извършена, но не знае кога точно е сключен договорът за нея и не е запознат с твърдението на ответника, че не е доставил стоката. Ето защо съдът приема, предвид и позицията на ответника, че процесната стока не е доставена. Това е принудило ищеца да даде допълнителен срок за доставяне на стоките. Така той е изпълнил чл.47 от Конвенцията, според който купувачът може да определи допълнителен срок с разумна продължителност, в който продавачът да изпълни своите задължения. В допълнителния срок доставки отново не са извършени. Според чл.49, ал.1, б.“б“ от Конвенцията купувачът може да обяви договора за развален при недоставяне на стоката, ако продавачът не я достави в допълнителния срок, определен от купувача в съответствие с т. 1 на чл.47, или заяви, че той няма да я достави в така определения срок. В случая е изпълнен съставът на тази разпоредба, понеже е бил даден допълнителен срок за доставката, но тя не е реализирана. Така купувачът е придобил правото да развали сключения договор, както е и сторил с изпратения имейл.

Според чл.81, ал.1 от Конвенцията развалянето на договора освобождава и двете страни от договорните им задължения освен от дължимото обезщетение. Развалянето не обезсилва нито договорната клауза за уреждане на споровете, нито договорната клауза, уреждаща правата и задълженията на страните в случай на разваляне на договора. Съгласно чл.81, ал.2 от Конвенцията, страната, която е изпълнила договора изцяло или частично, може да иска от другата страна връщане на доставеното или платено по договора. Ако и двете страни си дължат връщане, то трябва да стане едновременно. Текстът на Конвенцията е еднакъв по смисъл с чл.55, ал.1, пр.3 ЗЗД, регламентиращ връщане на платеното при отпаднало основание, в конкретната хипотеза - развален договор. В случая ищецът е заплатил авансово уговорените суми и така е изправна страна по договора. Той е развалил облигационната връзка, понеже стоките не са били доставени. Ето защо ищецът може да

иска да му се върнат сумите, които авансово е платил. Това е така, понеже договорът не е бил изпълнен, той е развален поради неизпълнение и задържането на сумите от ответника би довело до неговото неоснователно обогатяване.

В отговора си ответникът е заявил, че конкретната доставка не е изпълнена, защото ищецът е настоявал дъските да са с размер на зъбците от 15 мм. По повод на това искане, със съгласието на ищеца, дървесината е била изпратена от ответника за обработка в завод в Румъния. Твърди се, че забавата и невъзможността да се изпълни поръчаната доставка се дължи на неизпълнение на договорените задължения на третото лице в Румъния, с което ответникът е влязъл в договорни връзки. Според ответника, той няма вина за неизпълнението, понеже всичките му действия са били съгласувани с ищеца и невъзможността за доставката се дължи на поведението на румънския контрагент. Съдът не споделя тази защитна теза на ответника. Ищецът е поставил условия за това дървесината да е с размер на зъбците от 15 мм. и ответникът е приел това условие. Той е бил длъжен да го изпълни. Дори и невъзможността за изпълнение да се дължи на поведението на третото лице, с което ответникът е договарял, това обстоятелство е на риск на самия ответник, който е бил длъжен да избере правилния контрагент и лошият му избор не може да носи негативи на ищеца. След като ответникът е доверил изпълнението на своето задължение на трето лице, той носи отговорност за действията на това лице. По тази причина не е оборена презумпцията на чл.81 ЗЗД за вина на длъжника за неизпълнението. Ищецът е натоварил ответника чрез сключения помежду им договор да му достави дъските, но ответникът не ги е доставил, тъй като третото лице, с което е договарял и за което той носи отговорност, не е обработило дъските според желанието на възложителя.

Налага се извод, че договорът е развален правомерно, развалянето е с обратна сила и затова ответникът трябва да върне на ищеца платените авансови суми.

След като сумите са дължими поради разваляне на договора, трябва да се разгледа възражението на „БУЛХОЛЗ“ ЕООД за прихващане със сумата от 68005 евро, която се твърди, че се дължи на ответника във връзка с извършени в полза на ищеца други доставки.

Сумите са по проформа фактура № 270000000001/20.04.2022г. и фактура № 270000000002/11.07.2022г. /по които се претендира 20400 евро/, проформа фактура № 270000000003/01.08.2022г. /по която се претендира 22582.50 евро/, проформа фактура № 270000000004/01.08.2022г. /по която се претендира 17692.50 евро/, фактура № 270000000005/10.02.2023г. /по която се претендира 5110 евро/ и фактура № 748/08.07.2022г. /по която се претендира 2220 евро/. Сборът от сумите, предмет на възражението за прихващане, се равнява на 68005 евро, а не както е записано в отговора – 67985 евро, което число явно е резултат на грешка в пресмятането.

Вещото лице е посочило, че проформа фактура № 270000000001/20.04.2022г. е на стойност 20400 евро. След това във връзка с тази проформа фактура, е била издадена от ответника фактура № 270000000002/11.07.2022г. на стойност 40800 евро, с отразено плащане по първата фактура от 20400 евро и остатък за плащане 20400 евро. Плащанията са отразени на дати 22.04.2022г. и 12.07.2022г. Следователно, по тази фактура ищецът е

заплатил сумите и не дължи други суми на ответника.

Проформа фактури № 270000000003/01.08.2022г. и проформа фактура № 270000000004/01.08.2022г. са процесните две фактури. Експертизата сочи, че по тях са платени суми от общо 50275 евро. Това са авансово платените суми, преди неизвършените доставки. Следователно, и за тези фактури ищецът не дължи повече суми на ответника, дори платените суми трябва да се върнат на ищеца поради развалянето на договора.

Предмет на възражението за прихващане е и фактура № 270000000005/10.02.2023г. със сумата от 5110 евро. В тази връзка вещото лице е установило, че фактурата е на стойност 55385 евро и по нея са отразени платените вече суми по проформа фактурите № 3 и № 4 от общо 50275 евро, като е записан остатък за плащане от 5110 евро. В допълнителното си заключение вещото лице е посочило, че с фактура № 270000000005/10.02.2023г. са фактурирани същите стоки като количество, единична цена и стойности като тези, описани в проформа фактура № 4/01.08.2022г. Понеже проформа фактура № 3 е била сторнирана, а по нея е било направено плащане на половината цена, то това плащане е отнесено като платена сума по данъчна фактура № 5, заедно с другите две плащания по проформа фактура № 4. Понеже фактура № 5 е на стойност 55385 лева, а платените суми са на обща стойност 50275 евро, то по фактурата остава неизплатена сума от 5110 евро.

Съдът намира, че така начислената сума от 5110 евро за плащане не се дължи, тъй като няма по делото данни, които да сочат обратното. На първо място, фактура № 5 не е осчетоводена при ищеца, т.е. той не е признал това парично задължение. Техническата експертиза е установила, че тази фактура е пратена с електронно писмо, което първоначално не е пристигнало на насрещния адрес, тъй като адресът е бил неправилно изписан, но след това кореспонденцията е действително разменена. Дори обаче това да е така, фактурата не е осчетоводена при ищеца, т.е. няма признание от негова страна, че дължи 5110 евро. Освен това вещото лице е установило, че между проформа фактура № 4 и данъчна фактура № 5 има пълна идентичност на стоките, количествата, единичните цени и общата стойност. При това положение не е ясно на какво основание са начислени допълнително за плащане още 5110 евро. Няма причина тази сума да се дължи, тъй като тя не се свързва с някаква доставка на стоки. След като е налице пълна идентичност между стоките по двете фактури, сумата от 5110 евро се явява дописана от ответника, без да се дължи. Налага се извод, че възражението за прихващане и за тази сума не се доказва.

Неоснователно най-накрая е и възражението за прихващане със сумата от 2220 евро по фактура № 748/08.07.2022г. Видно от съдържанието ѝ, тя е издадена не от ответника, а от фирмата “Мартин Хандверк“, освен това е платена по банков път на 08.07.2022г., за което е издадено банково удостоверение.

По горните мотиви възражението на ответника за прихващане с посочените суми, за които се твърди, че се дължат поради извършени доставки на стоки, е неоснователно и трябва да се отхвърли.

След като това главно възражение се отхвърля, трябва да се разгледа евентуалното

възражение за прихващане със същите суми, но на базата на неоснователното обогатяване. И това възражение за прихващане обаче не се доказва, понеже сумите са платени от ищеца, а сумата от 5110 евро по фактура № 5 въобще не се дължи от него, защото тя не е свързана с доставка на някаква стока. Както вече беше казано, сумата по фактура № 748 е също платена, друг е въпросът, че тази фактура въобще не е издадена от ответника. Ето защо и това възражение трябва да се отхвърли.

След като възраженията за прихващане се отхвърлят, трябва да се уважи искът за сумата от 98329.35 лева, равностойни на 50275 евро, която сума е била получена от ответника, но след разваляне на договора той я дължи на отпаднало основание и следва да бъде осъден да я заплати, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до изплащането.

По иска за лихвата за забава от 3373.62 лева за периода от 15.11.2022г. до 07.03.2023г. /датата преди завеждане на делото/, съдът намира следното:

С електронното писмо на ищеца за разваляне на договора, изпратено на 02.11.2022г., той е изискал от ответника да му върне направеното плащане от 50275 евро, до 14.11.2022г. Това явно е причината да се иска заплащане на лихва за забава от следващия ден – 15.11.2022г. Според чл.84 от Конвенцията ако продавачът дължи да върне цената, той трябва също да плати лихви върху нея от деня, когато цената е била платена. В случая обаче купувачът-ищец търси лихви от по-късна дата, а именно от 15.11.2022г. Няма пречка за това, доколкото в гражданския процес е налице диспозитивно начало. В случая забавата на ответника наистина е настъпила на 15.11.2022г., понеже с електронното писмо той е поканен от ищеца да върне платеното в срок до предния ден, но не го е сторил. За периода на забавата от 15.11.2022г. до 07.03.2023г. се дължи лихва в размер на 3342.43 лева, изчислена по реда на чл.162 ГПК. Периодът завършва на 07.03.2023г., деня преди подаване на исковата молба, а на 08.03.2023г. започва да тече законната лихва за забава до изплащането. Следва решение, с което ответното дружество се осъди да заплати на дружеството-ищец 3342.43 лева за мораторна лихва, като се отхвърли искът за горницата до 3373.62 лева.

След като първият иск е основателен и подлежи на уважаване, съдът не пристъпва към разглеждане на втория и третия иск, предявени като евентуални. Впрочем фактическият състав на третия иск, с правно основание чл.55, ал.1, пр.3 ЗЗД, се припокрива с този на главния иск.

На основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът трябва да се осъди да заплати на ищеца сумата от 23685.70 лева за разноси съразмерно на уважените иски, която включва и разностите в производството по обезпечение на бъдещ иск.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ищецът следва да се осъди да заплати на ответника сумата от 3.14 лева за разноси съразмерно на отхвърлените иски.

Мотивиран от горното Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА “БУЛХОЛЗ“ ЕООД, ЕИК 204272722, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Вардар“ № 26а, представлявано от управителя Рузанна Вардумян, със съдебен адрес гр. Бургас, Южна промишлена зона, бул. „Генерал Владимир Вазов“ № 3, ет.3, офис ляв да **заплати** на Събирателно дружество „Робиниенвелт“ ОХГ (Robinienwelt OHG), учредено съгласно законодателството на Федерална Република Германия, регистрирано под номер HRA10674 в Търговския регистър, със седалище и адрес на управление ул. „Дресднер“ № 172, Хаус В, 01705, Фрайтал, Федерална Република Германия, представлявано от Александър Буркхардт и от Рудолф Торстен - изпълнители директори и съдружници, със съдебен адрес гр. София, бул. „Никола Й. Вапцаров“ № 55, офис парк „Експо 2000“, сграда „Фаза 4“, ет.1 - адвокатско дружество Волф Тайс сумата от **98329.35 лева** /деветдесет и осем хиляди триста двадесет и девет лева и тридесет и пет стотинки/ представляващи левовата равностойност на платени от ищеца 50275 евро главница, дължима по развален договор за международна продажба на стоки – дървен материал съгласно потвърждение на поръчка № O3/RW/ от 04.08.2022г., сумата от **3342.43 лева** /три хиляди триста четиридесет и два лева и четиридесет и три стотинки/ мораторна лихва върху главницата за периода от 15.11.2022г. до 07.03.2023г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяването на иска на 08.03.2023г. до окончателното ѝ плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за мораторната лихва за горницата над 3342.43 лева до 3373.62 лева.

ОТХВЪРЛЯ възражението за прихващане, направено от “БУЛХОЛЗ“ ЕООД, ЕИК 204272722 за сумата от общо 68005 евро, дължима като цена на извършени в полза на Събирателно дружество „Робиниенвелт“ ОХГ доставки на стоки, която сума е сбор от следните суми: 20400 евро по проформа фактура № 2700000000001/20.04.2022г. и фактура № 2700000000002/11.07.2022г., 22582.50 евро по проформа фактура № 2700000000003/01.08.2022г., 17692.50 евро по проформа фактура № 2700000000004/01.08.2022г., 5110 евро по фактура № 2700000000005/10.02.2023г. и 2220 евро по фактура № 748/08.07.2022г.

ОТХВЪРЛЯ възражението за прихващане, направено от “БУЛХОЛЗ“ ЕООД, ЕИК 204272722 за сумата от общо 68005 евро, дължима като сума, с която ищецът Събирателно дружество „Робиниенвелт“ ОХГ се е обогатил неоснователно, като не е платил доставките на стоки, която сума е сбор от следните суми: 20400 евро по проформа фактура № 2700000000001/20.04.2022г. и фактура № 2700000000002/11.07.2022г., 22582.50 евро по проформа фактура № 2700000000003/01.08.2022г., 17692.50 евро по проформа фактура № 2700000000004/01.08.2022г., 5110 евро по фактура № 2700000000005/10.02.2023г. и 2220 евро по фактура № 748/08.07.2022г.

ОСЪЖДА “БУЛХОЛЗ“ ЕООД, ЕИК 204272722, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Вардар“ № 26а, представлявано от управителя Рузанна Вардумян, със съдебен адрес гр. Бургас, Южна промишлена зона, бул. „Генерал Владимир Вазов“ № 3, ет.3, офис ляв да **заплати** на Събирателно дружество „Робиниенвелт“ ОХГ (Robinienwelt OHG),

учредено съгласно законодателството на Федерална Република Германия, регистрирано под номер HRA10674 в Търговския регистър, със седалище и адрес на управление ул. „Дресднер“ № 172, Хаус В, 01705, Фрайтал, Федерална Република Германия, представлявано от Александър Буркхардт и от Рудолф Торстен - изпълнители директори и съдружници, със съдебен адрес гр. София, бул. „Никола Й. Вапцаров“ № 55, офис парк „Експо 2000“, сграда „Фаза 4“, ет.1 - адвокатско дружество Волф Тайс сумата от **23685.70 лева** /двадесет и три хиляди шестстотин осемдесет и пет лева и седемдесет стотинки/ разноси по делото, включително и за обезпечението на бъдещия иск.

ОСЪЖДА Събирателно дружество „Робиниенвелт“ ОХГ (Robinienwelt OHG), учредено съгласно законодателството на Федерална Република Германия, регистрирано под номер HRA10674 в Търговския регистър, със седалище и адрес на управление ул. „Дресднер“ № 172, Хаус В, 01705, Фрайтал, Федерална Република Германия, представлявано от Александър Буркхардт и от Рудолф Торстен - изпълнители директори и съдружници, със съдебен адрес гр. София, бул. „Никола Й. Вапцаров“ № 55, офис парк „Експо 2000“, сграда „Фаза 4“, ет.1 - адвокатско дружество Волф Тайс **да заплати** на „БУЛХОЛЗ“ ЕООД, ЕИК 204272722, със седалище и адрес на управление гр. Бургас, ул. „Вардар“ № 26а, представлявано от управителя Рузанна Вардумян, със съдебен адрес гр. Бургас, Южна промишлена зона, бул. „Генерал Владимир Вазов“ № 3, ет.3, офис лаяв сумата от **3.14 лева** /три лева и четиринадесет стотинки/ разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския апелативен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____